

CORINA OZON
TENTATII,

ROMAN

HERG BENET
PUBLISHERS

2016

CUPRINS

1. Marilyn Monroe.....	5
2. Blugii tăiați.....	9
3. Celestina și Bela	15
4. Vecinul de deasupra.....	19
5. Actorul.....	25
6. Ciorba.....	36
7. La coafor	42
8. Biblioteca	49
9. Petrecerea	56
10. Buchetul de trandafiri.....	65
11. Rochia.....	73
12. Dolores	82
13. Plimbarea la lac	89
14. Sexul oral	107
15. Revelația.....	113
16. O chestiune de timp.....	118
17. Slăbiciuni	124
18. Îndoiala.....	130

19. Rețeaua de socializare	140
20. Salonul de reflexoterapie.....	149
21. Bon Jovi	160
22. Cinci ore la Băile Herculane	166
23. Secretul	185
24. Acasă.....	197
25. Tentativa de suicid.....	210
26. Scrisoarea	218
27. Dan.....	223
28. Schimbări.....	229

© 2016 Corina Ozon

© 2016 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Patrizia Tilly | Adobe®

Concept grafic: TheSpartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OZON, CORINA

Tentații / Corina Ozon. - București : Herg Benet, 2016

ISBN 978-606-763-072-5

821.135.1-31

Tipărit în România

Timișoreancă adoptată cu dragoste de București, CORINA OZON are 10 ani de jurnalism de investigație în presa scrisă (ziarul *Ora*) și televiziune (Antena 1) și un update de 2 ani în producție TV (Intact Media Group). Convertită de alți 10 ani la PR&Comunicare, pe care le gestionează în prezent la CN Imprimeria Națională SA. Absolventă a Programului MBA IN-DE-CNAM Paris, promoția 2010, și mamă de studentă Iulia, sunt cele două lucruri cu care se mândrește cel mai mult, alături de reușitele din plan literar.

În 2014, debutează cu romanul „Zilele amanților“ (ed. Herg Benet), carte începută pe blogul personal, în stadiul de postare spre relaxarea cititorilor, care au cerut după fiecare episod o nouă continuare. În scurt timp, romanul a avut un succes fenomenal, devenind un *must have* al cititorilor activi pe rețelele de socializare și motiv pentru propriile întâlniri ale fanilor, inspirând în același timp evenimente din domeniul *fashion* și *business*, iar o linie de parfumuri primind numele personajelor principale din carte. În 2015, romanul are parte de două continuări, „Noaptea amanților“ și „Amanții 3.0“ (ed. Herg Benet), receptate de către public la același nivel de entuziasm și intrând și ele în topurile de vânzări ale librăriilor. Campania de promovare a trilogiei *Amanții* a fost recompensată cu *Silver Award for Excellence* la Gala PR Award 2015.

Din 2016, coordonează proiectul *35+*, by *Corina Ozon*, reprezentat în online de site-ul dupa35.com, al cărui concept se află la baza povestirilor din volumul „Până când mă voi vindeca de tine“.

1. MARILYN MONROE

— Marleno, unde naiba e dosarul ăla cu licitațiile?

*Șeful iarăși n-a avut succes aseară cu vreo pițipoancă și acum e nervos, îmi zic. M-am dus calmă la biroul lui și am scos dosarul de sub niște cutii de bomboane. Șeful e un devorator de dulciuri fine, îi plac mai ales pralinele. Dacă ai o treabă cu el și vrei să fii sigur că măcar n-o să zbiere, dacă nu rezolvă altceva, îi duci o cutie cu praline și te-ai scos. I-am dat dosarul fără să-i spun nimic și l-am ocărât în gând: *Sunt Marlenu, țărănoiule! Nu Marleno, ca la stână!* Am ieșit din încăpere și m-am apucat să fac ordine pe biroul meu. Era aproape de sfârșitul programului și speram să nu-i vină vreo idee să ne mai dea ceva de lucru. Trebuia să trec pe la hypermarket, să fac cumpărături, bărbatu-meu poftea de mult la o tochtură cu mămliguță. Deși gătitul nu se număra printre pasiunile mele. Aș sta oricând cu nasul într-o carte, decât în cratițe. E drept că mai gătește și el câteodată,*

dar nu pot să mă bazez că e mereu comestibil și că le place copiilor. Tocmai atunci m-am pomenit cu tipul de la Furnizori, un bărbat foarte bine și elegant. Ca de obicei, abia s-a uitat la mine și a mormăit ceva, din care am dedus că e un salut, tot ca de obicei. Dar mie îmi plăcea, m-am uitat sub cureaua de la pantalonii lui și pare dotat. Stau în picioare, la geam, rezemată de perete. Am ciorapii ăia sexy, cu bandă, și pantofi cu toc cui. El vine și, fără niciun cuvânt, și-o scoate din pantaloni și mi-o trage în picioare. Apoi mă întoarce și mă ia pe la spate. De fiecare dată e la fel. Doar că el pare mai atent acum. Îi simt penisul tare cum intră în mine repede și adânc și nu mai pot ține strigătul de plăcere. Sunt cu capul afară, pe fe-reastră, și privesc în stradă. Când încep să țip, oame-nii se uită în sus, mirați, și se întrebă ce se întâmplă la etajul al unsprezecelea al clădirii cu firme serioase și profitabile. Iar asta mă excită și mai mult. La fel cum mi-ar plăcea să ne surprindă cineva.

— Marleno, lipsește un document din dosar!

Șeful iese val-vârtej din birou, iar eu nu am terminat orgasmul. Mereu face așa, mă întrerupe când mi-e lumea mai dragă, pentru prostiile lui. Și asta cu *Marleno* mă scoate din minți. Plec de la geam și caut în fișier, unde găsesc documentul. I-l duc la birou, unde așezat pe scaun e tipul de la Furnizori. Iar nu

mi-a aruncat nicio privire. Îl întreb pe șef dacă pot să plec, îmi zice că *da*, iar eu îi salut pe amândoi și ies fără să mai aștept să-mi răspundă.

Am luat metroul și m-am dus să fac cumpărături. Eram puțin nervoasă că nu am reușit să termin. Totul merge bine până aproape de final, și atunci ori strigă cineva, ori sună telefonul, ori intră careva și totul se duce naibii. Am prins autobuzul chiar când oprea în stație și abia m-am urcat cu plasele încărcate. Nu aveam mult de mers, dar nu puteam să o iau pe jos cu atâtea greutate. M-am săturat să car plase în fiecare zi, să stau la cozi la casierii, lângă moși care cumpără doi rahați și nu au bani suficienți niciodată, lângă babe certărețe, lângă mame cu copii mici, care urlă ca loviți de streche. M-am plictisit de același program în fiecare zi, am obosit să am grijă să fie mereu curat în casă, să întind rufe, să le strâng când s-au uscat, să le calc. Urăsc să șterg praful și să spăl gresia. Recunosc, copiii sunt cea mai mare realizare. Am un soț care nu are nicio inițiativă, să plecăm undeva sau să ieșim într-o seară. Am mers doar la filme și de câteva ori la pizza. Avem musafiri când sunt meciuri de fotbal și nu mai vreau să strâng după toți.

Sunt Marlina, nu Marilena, Marlina de la Marilyn Monroe, pe care mama a adorat-o în taină. În seara aceasta voi face o tochtură, voi pregăti copiii

de culcare, voi face un duș și voi încerca să fiu seducătoare pentru ca soțul să se culce cu mine, așa cum spun articolele alea care ne învață cum să fim femei. Soțul meu e mereu obosit, lucrează la fel ca mine într-o companie, de multe ori până noaptea târziu. M-am plictisit de oboseala lui. Iar eu, desigur, nu mai pot fi seducătoare după o întreagă zi de muncă.

2. BLUGII TĂIAȚI

Dacă ar fi să dau timpul înapoi, aș schimba cam tot. Sigur, dacă cineva mă întreabă ce aș schimba, răspund că aproape nimic, că sunt mulțumită, fericită cu viața mea aproape per-fec-tă. Cum să spun în gura mare că ceva nu merge bine? Că sunt plictisită de modul în care trăiesc, de rutina în care mă cufund, că mă enervează soțul care sforăie și nu dansează? Că mi-e ciudă când văd cum alții pleacă în vacanțe în Maldive sau la Barcelona, iar noi nu trecem mai departe de Bulgaria? Bun, avem doi copii, băiatul e la liceu, fata, încă la gimnaziu. Dar avem două salarii și am terminat creditul la casă. Mai avem unul la mașină. Păi, da, dacă am vrut alt model mai nou și mai mare, ca să încăpem toți în ea? Numai bine că băiatul nu mai vrea să plece cu noi în concediu, probabil că în curând nici fata, așa că vom sta și ne vom uita la Jeep ca la un exponat din muzeu.

Lucrez într-o firmă de construcții care are sediul

central în Asia. Este afacerea unei familii și de multe ori mă gândesc ce face proprietarul, când eu am pauza de prânz, de exemplu, și îmi aduc sandvișul de acasă. Nu obișnuiesc să ies la masă cu colegii, nu avem multe în comun. Eu nu mă evidențiez prin nimic, nu am o carieră, nu fac ce am învățat la facultate. Am vrut să devin arhitect, dar ai mei au spus că nu au bani de meditații și că nu e de mine, că „*mă vor înghiți ăia din Capitală*“. Sunt dintr-un orașel din sudul țării și singura dată când am încălcat regulile a fost la liceu, când am mers la ștrand și pe drum m-am oprit la o benzinărie, să-mi îmbrac blugii scurți, tăiați de mine din unii mai vechi, fără să știe mama. Nu știu dacă ea m-ar fi certat, dar nu am avut curaj să-i spun. Noi nu am fost prietene, nu i-am spus atunci când îmi plăcea de un băiat sau când mi-a venit ciclul. Îmi zicea adesea că sunt o bleagă și că băieții vor face cu mine ce vor vrea. Nu mi-a spus niciodată că sunt frumoasă sau deșteaptă. Tata nici atât, el era mereu plecat, lucra pe șantier. Mama era coafeză, fără școală, pentru că nu a putut să o facă. Spunea că m-a avut pe mine, iar eu mult timp am înțeles că odată cu venirea mea pe lume s-au terminat și visele ei. Mereu am avut un sentiment de vinovăție cu acest lucru. Ea coafa acasă, fără atestat, dar femeile erau mulțumite și aduceau și pe

altele. Am intrat la Facultatea de Construcții, unde era o secție de Proiectare, simțeam că astfel sunt un pic mai aproape de dorința mea de a fi arhitect. Nu mi-a plăcut, nimic emoțional, totul prea tehnic. Dar am terminat cu medie mare. La facultate mi-am cunoscut și soțul, după ce fusesem îndrăgostită de un student la Medicină. Care a fost și primul meu bărbat. Nu știam despre sex mai nimic, singura discuție inițiată a fost la o colegă de liceu, unde am rămas peste noapte cu încă alte două colege. Una dintre ele, care știam că deja se întâlnea cu bărbați, ne-a povestit „*cum se face chestia aia*“. Îmi amintesc că una dintre fete avea o față de veveriță și era foarte curioasă:

— Păi, tipa își desface picioarele, iar tipul își bagă în păsărica ei socoteala.

— Și pe unde, fată? Pe unde ne pișăm, adică? o asalta „veverița“ cu întrebările.

— Cam pe acolo, dar e mișto rău, ne explica cea care își asumase rolul de inițiator.

— Cum e? Cu ce seamănă? întreba „veverița“ așteptând cu gura deschisă răspunsurile. Îi puteam vedea saliva cum se adună în gură, printre măselele stricate.

— E ca atunci când mănânci ciocolată. Iar la sfârșit tipul dă din fund repede, ne-a lămurit

„mentora“ de ocazie.

— Cât de repede? a venit și întrebarea „veveriței“, cu gura deja plină de salivă.

— Așa, parcă e pe arcuri, a venit răspunsul prompt.

Și toate am izbucnit în râs.

A doua zi mi-am cumpărat o ciocolată și am lăsat-o să se topească în gură, ca să-mi pot imagina.

Medicinistul venea la mine de două ori pe lună, apoi după o jumătate de an a dispărut. Am aflat că urma să se însoare cu fiica unui chirurg renumit și că frecventa mai multe fete, prin rotație. Cred că eram undeva pe la mijloc, luând în considerare perioada din lună în care ne vedeam.

Prima oară când mi s-a spus că sunt frumoasă a fost la cămin. O colegă a remarcat că aveam picioare bine făcute. Eram îmbrăcată în blugii scurți, tăiați în liceu de mine, ăia de care mama nu a știut niciodată până într-o zi când, în timp ce mă aflam în vacanță acasă și căutam ceva într-un sertar, am dat peste un dosar, clasicul și enervantul dosar cu șină, care nu era de găsit fix când aveai nevoie de el. În dosarul ăsta erau articole și poze decupate din reviste, toate despre Marilyn Monroe. Mama a intrat atunci în cameră și m-am ferit. Dar ea a venit și a mângâiat șina dosarului și mi-a spus că Marilyn a fost modelul ei de

femeie. Că, în mintea ei, așa trebuia să arate o femeie. Și că, oricât a încercat, nu a reușit să-i transpună total coafura pe capul niciunei cliente. Era unică. În acel moment am simțit pentru mama un fel de milă, dar și surprindere. O descopeream altfel acum. Însă m-a apucat și un fel de furie amestecată cu invidie. Am întrebat-o direct:

— De ce nu ai încercat pe părul meu coafura?

— Ea a suferit mult, deși era frumoasă.

Atât mi-a răspuns și s-a apucat să bage la loc în dosar articolele decupate.

Am rămas mult timp pe gânduri. Deci, raționamentul mamei, după care m-a crescut, a fost că femeile frumoase suferă. Dar cele frumoase și deștepte? Eram ispitită să o întreb asta. Dar în fiecare zi, cât am stat în vacanță, am scos dosarul cu șină și citeam despre viața actriței. Am aflat că nu ar fi fost nici proastă, doar că ajunsese o păpușă vie, o monedă de schimb, o marfă pe care se negociau prețuri, fără ca ea să fie întrebată. Dar bucele, oh, bucele erau irezistibile! Și m-am simțit dintr-odată golită, ca și cum mi se luase un drept: dreptul de a fi frumoasă, mai exact de a ști că sunt frumoasă. Înainte să mă întorc la căminul din București, i-am spus mamei când ieșeam pe ușă:

— Mai știi blugii ăia pe care mi-ai luat de la